

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra DAPHNE (1879)

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 90. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237637686480/facsimile.pdf> (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

de To sammen, ved forinden at afvaske al Prosaens og Hverdagslivets Støv, og de Steder, hvor han tidligere havde vandret søgende og længselsfuld, vilde han nu gjense, triumferende, i Forventning om at have nået det Højeste.

Hamborg var naturligvis haabløs i den Høseende, men han gjorde Omvejen ned ad Rhinen, som han altid havde haft en særlig Forkjærlighed for. Han standsede i Köln kun for at sidde en Times Tid i Domkirken og høre den hellige Messic og lade sit Sind bades i Omgivelsernes Rigdom af hellig og hemmelighedsfuld Længsel. Og ligesom han i den grønne Skov undertiden syntes, at hans indre Væsen kunde flyde hen i en velgjørende Enhed med den stumme Natur i dens dybe Søvn, saaledes forekom det ham her, at han gjorde sig til Eet med Musikkens Toner, med den højtidsfulde Messes sonore Klang, med de forunderlige Lysvirkninger, der i den stille Formiddag levendegjøre hele Bygningen. Og da han atter traadte ud, vandrede han længe som en Indviet, der havde dukket sig i hellige Vande og nu skulde tiltræde en Ridderførd, paa hvilken han sejtrig skulde kæmpe for sit Livs mystiske Gral.

Men det er farligt at drømme sig som en af Ridderne af den hellige Gral, naar man skal rejse med Jernbane. Han glemte sin Plaid, fordi han ikke havde vækket sig ret op af den Halvdrom, hvori han gik. Dette Tab forstyrrede ham imidlertid ikke. Han frøs villig lige til Coblenz, trostende sig med, hvorledes han saa siden skulde lade sig vugge i Rhinfantasier lige til Mainz, en Strækning, som han naturligvis vilde tilbagelægge paa Dampskibet.

Men ak, hvilken Skuffelse! Han havde ikke tænkt paa, at skjönt Alt her var grønt, var det dog for tidligt til at se Vinbjergene. De saae altfor meget ud som Kartoffelmarker. Det Skjær af altid dæmrende Aftenbelysning, som ellers plejer at hvile over disse Egne, kunde han slet ikke faa frem. Der saae formiddagsagtigt ud ved St. Goar, formiddagsagtigt ved Bacharach og ved Loreley. Ingen hvide Hænder kunde tænkes at vinke fra de brystne Borgvinduer, ingen Slør at vifte fra Ringmurene af disse herlige smaa Byer, i hvilke ellers i stille Sommeraftener ved den glidende Strøm under de vinklædte Højder Middelalderens Romantik endnu synes

at slumre, vel istand til at vækkes af den rette Riddersvend med det klingende Underhorn.

Stephan gik frem og tilbage paa den store Dampbaads temmelig tomme Dæk. Og jo mere gnaven han blev paa sig selv over heller ikke denne Gang at kunne finde det Løsen, der kunde bringe ham i den forønskede Stemning, og jo mere han saa søgte at nærme sig den stykkevis, desto længere flygte den, desto mere graa og plumrede blev Rhinens Vande, desto mere lig lugede Marker de bølgende Bjerge.

I de sidste Timer, paa den Strækning, inden man naar Mainz, hvor Floden ligger flad og sivkranset og ensformig som en lang Indsø, fortroed han næsten, at han ikke havde ladet Rhinen være Rhin og var kjørt ganske prosaisk med Jernbane.

Det var en tabt Dag. Spørgsmaalet var, hvorledes Nederlaget skulde gjenoprettes, ellers kunde han risikere, at hele Rejsen forspildtes eller dog ikke blev, hvad den skulde være. Han bestemte sig ved en pludselig Reminiscens, der vakttes ved en Melodi af Gounods Faust, til at gaa til Nürnberg.

Paa denne Vandring syntes hin lunefulde Dronning Mab, der hersker i Stemningernes Tryllelund, at være ham gunstig — tilfreds med den foregaaende Dag at have vist ham, at han ikke maatte stole paa hende, saa meget han end troede sig at være hendes Forbundne.

Toget kom ind til Nürnberg sent om Aftenen; det var en yndig stille Luft, og Mørket var næsten en lys Sommernats.

Det var en hverdagsagtig, lang Hotelomnibus, han steg ind i, men i samme Øjeblik, de vare komne bort fra Pladsen ved Banegaarden, vare de inde i et andet Land. Overalt de snevre, krogede Gader, i hvilke Ingen færdedes, og hvor de tændte Lygter sløt ikke kunde lyse op saaledes som langs andre Byers brede og lige Flisefortove, overalt de høje, mørke Huse med de udskaarne Billeder og Snirkler og de mange Karnapper, alle gjemmende Mørke og Tavshed bag deres rundrude, blyfattede Vinduer.

En Rigdom af gamle Melodier og Brudstykker af Sange vaagnede op i Stephan. De holdt ved det store, løjerlige Hotel. Og saa tillokkende det firehundredaarige gamle Etasblissement med alle sine Krinkelkroge og labyrinthagtige